

После две године власти ДС-а и њених коалиционих партнера готово свима је јасно да предизборна обећања везана за привредни опоравак, а поготово блиске ЕУ интеграције нису ни могла бити испуњена. Шта више постаје све очигледније широј јавности да у њихову реализацију нису веровали ни сами „евроидеалисти“ као актери предизборних промоција нудећи народу „европски рај“. Неиспуњена обећања највише дискредитује ЗЕС и доводе у питање морални и политички кредибилитет садашње власти.

Но и поред тога што се читава та предизборна платформа показала, најблаже речено, нереалном она још увек представља камен темељац о(п)станка на власти, те они нису у могућности да се одрекну свих виртуелних обећања (поготово ЕУ утопије) јер би тиме одсекли грану на којој седе. Такође поставило би се озбиљно питање обмањивања грађана све ово време са претпоставком предумишљаја у циљу спровођења ко зна чијих планова и стратешких интереса на нашим просторима.

Ако претпоставимо да владајућа номенклатура у почетку своје кампање за изборе 2008. када је наметнута тема за или против Европе и није била потпуно свесна тешкоћа реализације овог циља сада је немогуће уважити овакву олакшавајућу околност. После првог удара велике светске кризе, затим криза са којима се сама ЕУ суочава (нарочито предбанкротна Грчка) и све одлучнијег уплитања Турске у балканске прилике политика „ЕУ нема алтернативу“ одаје утисак утопијске више него икад. Да (не само убрзо него највероватније никад) нећемо бити интегрисани у ЕУ многима је данас јасно.

Изјаве преминулог амбасадора Цобела о уласку Србије у ЕУ 2025. и писмо Вилија Вимера у којем се децидно тврди да наша земља није ни у каквом плану европских интеграција освежавају наше памћење и поткрепљују сада свима више него очигледну тезу да везивати наде за западне интеграције није реално. Но власт још увек на унутрашњем плану везује своју политику за Европу као циљ свих циљева и успех свих успеха. Тако она држи масе у својеврсном медијском хипнотичком трансу недозвољавајући озбиљан разговор о реалним алтернативама. ЗЕС на челу са председником Тадићем опредељен је за упорно форсирање ЕУ мантре као елементарне догме своје политике јер вероватно немају идеју шта друго да понуде грађанима.

Европа као „оријентир“ у пустињи неизвесности

У Србији је после петооктобарских промена направљена оштра подела између „старих“ и

„нових“ снага. Између „напредно-цивилизацијско-модерних“ и „назадно-декадентно-националистичких“ политичких снага. Између „роевропског“ ДОС-а и „антиевропски настројених“ старих снага. Ова подела искључивала је равноправан третман пораженим политичким снагама. У формираној медијској конструкцији сво зло прошлих времена приписивала је погрешној цивилизацијској оријентацији старог режима. Дакле Европа и „грабљење“ ка њој већ тада је постала својеврсна одредница и опредељење за „добро“ а против „зла“ у поједностављеној црно-белој слици света.

Када су током већ првих неколико година ДОС-овске власти доведене у питање догматске шеме о „непогрешивој“ Европи и када је одређени број странака после почетне опијености покушао да доведе у питање црно беле визуре покушавајући да води политику у складу са српским националним интересима мантра о европском рају почела је да служи у сврху дисквалификације „дисидената“ петооктобарских вредности. Истовремено је један број странака, носилаца старог режима у складу са убеђењем, али и интересима, схвативши да без прихватања наметнутих образаца не може реално претендовати на равноправан третман у политичком животу, почео прихватати елементе нове европске идеологије.

Постоји опасност да се изгуби разлика међу политичким актерима, формирана поједностављеним и наметнутим стереотипом некритичког или прихватања или одбацивања Европе. Овај наметнути образац годинама је служио да унапред дисквалификује „антиевропске“ снаге, а његовим обесмишљавањем „европљанима“ би био избијен главни адут из руку.

Ова слика Европе и европских корифеја као јединог пута пристојне српске будућности је током година ушла у свест народа. Са једне стране обичан свет је знао да је она пренадувана, али се сећао санкција, бомбардовања и свих беда деведесетих па је прећутно прихватио одрицање од националних интереса зарад обећања мира и материјалног просперитета. Иако је схватао да ће то тешко бити остварљиво надао се (и још увек се један део нада) да ће бар мањи део обећаног бити остварен.

Дакле пројектована слика о остварењу макар минималног материјалног благостања и просперитета једино кроз повезивање са Европом може бити камен темељац политичке парадигме владајућег режима. Она је предмет експлоатације монополиста европске идеје. Њихова порука је до сада била: ми смо за Европу и све бенефите које она доноси док ови што су „против“ интеграција воде земљу у изолацију и беспућа неизвесног инађења и супротстављања једином колико толико остварљивом пристојном животу.

Радикализација европског пута поново

Пред изборе 2008. дошло је од стране ДС-а и његових савезника до успостављања новог догматизовања старих образаца о једино спасавајућем европуту. Пошто је низ потеза од стране Америке и Европе почео да урушава веру у могућност макар минималног остварења обећаног раја постало је јасно, поготово после признања Косова, од стране готово свих европских земаља да нам евроатлански пријатељи не остављају шансу ни за частан национални пораз. Јавила се и потреба за редефиницијом која је потпомогнута агресивном медијском кампањом и претворена у радикализацију европског пута.

У кампањи избора из 2008. истицани су стари мотиви корисности везивања за западне земље при чему се рачунало да пређашња хипнотичка слика о евроутопији није ишчилела из свести народа. Исто тако занемаривана су понижења која смо доживели дробљењем националних територија са поруком да се о свему са нашим западним, јединим могућим, пријатељима можемо договорити. При томе медијским спиновањем свако ко је имао ма и најмању примедбу на понашање евроатланског блока према Србији бивао је дисквалификован као носилац мрачних идеја које су нас упропастиле деведесетих година те проглашен противником „светле будућности земље“.

У корпусу жигосаних антиевропејаца нашао се по први пут и један део ДОС-а који је суровом пропагандом, без довољно могућности да одговори и без довољно чињеница у наметнутој медијској хистерији елиминисан као онај који се приклонио старим губитничким националистима. Исто тако снаге из „антиевропског“ корпуса које су у своје програме сврстали Европу као релевантну опцију (иако не и без алтернативе) прозиване су за неискреност и ригидност (сем у случају СПС-а који је био потребан за остварење већине у парламенту). Резултат је била крајње поједностављена слика. ДС, односно ЗЕС је потпомогнут циљним „бомбардовањем“ медија, представљен као једини и легитимни наследник и баштиник јединог исправног европута који води у материјално благостање. Остали су само кочница озбиљној државотворној политици која има за циљ да од Србије направи пристојну европску државу.

„Искреност европског опредељења“ и пакт са Турцима

Слика о Европи као најбољем решењу српске оријентације без обзира на минималне користи (визна либерализација) управо је понашањем исте Европе озбиљно нарушена. Но владајући естаблишмент на унутрашњем политичком плану брижљиво негује једну искривљену и виртуелну слику наших и европских односа при чему сва понижења са којима се сусрећемо остају сакривена за домаћу јавност. Ипак потези најважнијих играча владајуће номенклатуре откривају да нешто не штима у "држави Данској".

Све интензивнија сарадња председника Тадића са Турском при прављању нових балканских комбинација (мимо ЕУ-будућности) при чему је све видљивији утицај некадашње Отоманске империје говоре да се закулисно спремају друга решења за Србију и западни Балкан. Зближавање са Сарајевом на уштрб односа са Бања Луком и подржавање целовите БиХ на путу НАТО интеграција при чему се као арбитарни фактор промовише Турска као (без обзира на дозу самосталног политичког деловања) амерички играч, што говори о могућим новим стремљењима снага које званично још увек говоре о безалтернативном европском путу.

Дотле на домаћој политичкој сцени и даље фигурира наметнута слика о проевропском карактеру ове владе. Искористићавањем последњих атома деценијског хипнотизерског пројекта замагљивања народне свести наши владари остварују две ствари. У домаћим медијима који су апсолутно контролисани још увек се одржава слика о једином путу. То им служи као основ за дискредитацију свих који покушају да поставе питање алтернативе као мрачних снага. Истовремено без знања народа схватајући да од евроинтеграција нема ништа, а по новом задатку као екипа „учлањена“ у глобалну светску елиту воде државу у ко зна које пројектоване савезе не осврћући се на државни интерес.

У таквој ситуацији, а ради остварења „конспиративних“ глобалних задатака владајућем политичком естаблишменту остаје као једина могућност симулација сопствене еврореформске политике са радикалним дискурсом са почетка двехиљадитих година. Јавност не сме да схвати (или бар не би требало потпуно да схвати) стваран положај наше државе на спољнополитичком плану. Такође искреност европског опредељења мора де се симулира са свом анахроном геополитичком збиљом из деведесетих година.

Само у таквом амбијенту може још неко време да прође изанђала догма „ЕУ нема алтернативу“. Исто тако само под тим условима сви противници ЕУ могу бити представљени као непријатељи свих цивилизацијских вредности и „светле народне будућности“. Само тако може да се искористи и последњи атом народне енергије жељне минималног материјалног благостања и мирнијег и сигурнијег живота да би се одржали

Симулација европског пута или признање безизлаза

Пише: Милован Балабан
четвртак, 10 јун 2010 18:14

на власти. Само тако хипнотишући и даље старим мантрама домаћу јавност они могу да је воде тамо, где су то одредили глобални центри моћи, у новој прекомпозицији света. Све то, дакле, нема везе са европском будућношћу Србије у коју се и даље куну наше вође. А где нам је одређено да будемо, како да живимо и коме да служимо, наравно ако све то прихватимо без отпора, видећемо по завршетку синхронизованог пројекта великих светских центара моћи и нашег марионетског режима.